ครูบ้านนอก .คอม
www.kroobannok.com

ยอดอริยะแห่งยุค พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ชีวประวัติธุดงควัตร ปฏิบัติธรรมขั้นสูง...

นำเสนอเมื่อ : 6 ต.ค. 2552

สนับสนุนข้อมูลโดย ชมรมพระจันทร์ยิ้ม โทรติดต่อ 0864113996

เรื่องราวของท่าน พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายมานานแล้ว แต่ก็ยังมีท่านผู้อ่านอีกเป็นจำนวนมากที่ยังไม่ได้ทราบเรื่องราวชีวประวัติการปฏิบัติธรรมะขั้นสูงของท่านอย่างแจ่มแจ้งเท่าที่ควร จึงใครขอนำเรื่องราวจริยธรรมของท่านมาเผยแพร่อีกครั้ง เพื่อเป็นคติธรรมสำหรับท่านที่ใครสนในใจธรรมะ



<O:p></O:p>

ยอดอริยะแห่งยุค

เหตุไฉน พระอาจารย์มั่นถึงได้รับการยกย่องสรรเสริญยิ่งนักว่า เป็นนักปฏิบัติธรรมกรรมฐานผู้เยี่ยมยอดในยุคนี้ **คุณสมบัติอันประเสริฐเลิศมนุษย์ของท่านก็คือ** มีนิสัยพูดจริงทำจริง ไม่เหลาะแหละ มีความพากเพียรอย่างยอดยิ่งไม่ลดละท้อถอยตลอดชีวิตการเป็นนักบวชอันยาวนาน 58 พรรษา ไม่ยอมลดละความเพียรทุกวินาที จะละความเพียรก็เฉพาะเวลาพักผ่อนหลับนอนเล็กน้อยเท่านั้น พอรู้สึกตัวตื่นขึ้นท่านจะรีบลุกขึ้นล้างหน้าทันที ไม่ยอมตกเป็นทาสของความโงกง่วง ท่านจะเดินจงกรมให้หายง่วง

<O:p></O:p

ถ้ายังไม่หายง่วงนอน ท่านจะเดินด้วยอิริยาบถเร็วๆ จนกว่าจะหาย
ต่อจากนั้นก็นั่งสมาธิภาวนาพิจารณาธรรมะของพระพุทธองค์ขับเคี่ยวต่อสู้กับกิเลสมารในตัวเองอย่างเอาเป็นเอาตาย
ไม่กลัวความตายแต่กลัวความบาปหาบทุกข์การเวียนวายอยู่ในวัฏฏสงสาร มีความตั้งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยว
ที่จะชักฟอกจิตให้สะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่อง เพื่อก้าวพ้นโลก เพื่อไปสู่แดนว่างแห่งการรอดปลอดจากทุกข์
อันเป็นแดนสุขอย่างเลิศประเสริฐยิ่ง นั่นคือแดนพระนิพพาน

<O:p></O:p

พระอาจารย์มั่นกล่าวว่า “ นิพฺพาน˚ ปรม˚ สุข˚นิพพานเป็นแดนสุขอย่างยิ่ง เป็นแดนของพระวิสุทธิเทพ
คือพระอรหันต์ผู้เสวยความสุขอยู่ในแดนพระนิพพาน ”

<O:p></O:p

ท่านกล่าวอีกว่า “ นิพฺพาน˚ ปรม˚ สูญญ˚ รูปสูญ เวทนาสูญ สัญญาสูญ สังขารสูญ วิญญาณสูญ แต่จิตยังอยู่ ”

<O:p></O:p

ผู้เขียนได้เคยอ่านเรื่องราวของท่านสาธุคุณ นักบุญฟรานซิสแห่งแอสซีซีในพระคริสตศาสนา
ท่านนักบุญฟรานซิสสามารถทำให้สัตว์ร้ายในป่าทุกชนิดเชื่องได้ ท่านพูดกับหมาป่า พูดกับเสือ พูดกับงูพิษ
และสัตว์ร้ายอื่นๆ รู้เรื่องหมด ต้องการจะเรียกให้สัตว์เหล่านี้ มาหาเมื่อไหร่ก็สามารถเรียกได้ตามต้องการ
แม้จะอยู่ห่างไกลเป็นร้อยๆ ไมล์ คือท่านเรียกสัตว์ป่าเหล่านี้ทางกระแสจิต

<O:p></O:p

สยบหมาป่า<O:p></O:p

เรื่องนักบุญฟรานซิสแห่งคริสตศาสนานี้ ทำให้นึกถึงเรื่องของท่านพระครูอุดมธรรมคุณ (พระมหาทองสุก
สุจิตฺโต) ท่านได้เดินธุดงค์ขึ้นภาคเหนือเพื่อจะไปกราบนมัสการท่านพระอาจารย์ใหญ่ ซึ่งกำลังบำเพ็ญเพียรอยู่ที่บ้านกกกอก
เชียงใหม่ ในระหว่างเดินทางคืนวันหนึ่ง ขณะที่ท่านพระครูอุดมธรรมคุณกำลังเดินจงกรมอยู่ในป่า ณ
ที่โล่งแจ้งใต้ต้นไม้ใหญ่สาขารมครึ้ม

<O:p></O:p

ท่ามกลางแสงเดือนหงาย ได้ยินเสียงสุนัขป่าฝูงหนึ่งส่งเสียงเห่าหอนสนั่นป่ารอบๆ
เสียงนั้นบอกว่าจะต้องเป็นสุนัขป่าฝูงใหญ่ทีเดียว เพราะมันเห่าหอนรับกันเซ็งแซ่รก้องไปทั้งป่าเป็นเวลานานกว่าจะหยุด
พอหยุดสักครู่ก็เห่าหอนอีกเกรียวกราวนากลัวมาก เพราะเป็นที่รู้กันมานานแล้วว่า ถ้าสุนัขป่ารวมฝูงกันเมื่อไหร่ แม้แต่เสือ
ช้าง หมี ซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่เจ้าป่าก็จะต้องรีบเร่นหนีทันทีด้วยความเกรงกลัว สุนัขป่ารวมฝูงกัน มีความดุร้ายเ**ยมหาญมาก

มันจะสู้ตะไม่เลือกหน้า สู้อย่างบ้าคลั่งไม่กลัวตาย

<0:p></0:p

ท่านพระครูอุดมธรรมคุณเล่าว่า
ฝูงสุนัขป่าได้เข้ามาล้อมท่านไว้เป็นวงกลมรอบด้านมีประมาณยี่สิบตัวแต่ละตัวใหญ่มาก
มันพากันนั่งบางหมอบบางแลบลิ้นหอบเห็นเขี้ยวขาว น่ากลัวจริงๆ ทาทางดุร้ายกระหายเลือด
มองจ้องท่านอย่างเต็มไปด้วยความประสงค์ร้ายท่านไม่รู้สึกกลัวแต่มีอาการสยองพองเกล้าจนตัวชาไปหมด
ถ้ามันพากันกระโจนเข้ารุมกัดเวลานั้น ท่านไม่มีทางจะรอดตายไปได้เลย
มันจะต้องรุมกัดทึ้งกินเนื้อท่านเหลือแต่กระดูกแนๆ

<0:p></0:p

ท่านพยายามทำให้ใจสงบกำหนดจิตภาวนา “ พุทโธ ” แผ่เมตตาให้มัน อย่ารังแกซึ่งกันและกันเลย
อย่าให้มีเวรภัยต่อกันและกัน ขอให้พวกมันจงเป็นสุขๆ เถิด ท่านมาในป่านี้ ไม่ได้มาเบียดเบียนใคร
มาเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม พอท่านแผ่เมตตาให้มัน มันก็เหาหอนกันใหญ่
ขยับตัวคลานเข้ามาแสดงท่าดุร้ายไม่ยอมรับเมตตาธรรมมุ่งหน้าจะกัดกินท่านให้ได้ ท่านจึงเร่งภาวนาใหญ่
เพื่อหยั่งจิตลงสู่ห้วงสมาธิ ไม่อาลัยในสังขาร ถ้ามันเห็นท่านเป็นเหยื่ออันโอชะอยากจะกินก็เอาเลย
ท่านพร้อมแล้วที่จะเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อให้เป็นทานแก่พวกมันผู้หิวโหย

<0:p></0:p

ท่านเล่าว่า เมื่อจิตไม่อาลัยในสังขารแล้วเช่นนี้ จิตก็หยั่งสู่สมาธิอย่างรวดเร็วน่าพิศวง ทันใดก็ได้นิมิตเห็น
พระอาจารย์ มั่น ภูริทัตตเถระ ปรากฏขึ้นในห้วงสมาธิ
เห็นพระอาจารย์มั่นเดินออกจากป่าตรงเข้ามาหาแล้วพูดกับฝูงสุนัขป่านั้น ด้วยถ้อยคำอันเปี่ยมเมตตาว่า " อย่านะ
นี่คือสมณะผู้ครองธรรม พวกเจ้าจะทำอันตรายพระไม่ได้ พวกเจ้าเป็นสัตว์ดิรัจฉานชาติ ก็ถือว่ามีบาปกรรมอันหนักอยู่แล้ว
อย่าหาเวรภัยใส่ตัวให้ทับถมเป็นกองใหญ่อีกเลย โอกาสที่พวกเจ้าจะได้ไปเกิดในภาพชาติอันเจริญจะไม่มี
หากทำอันตรายพระผู้บำเพียรสร้างบารมีธรรม " พอพระอาจารย์มั่นพูดจบลง
ฝูงสุนัขป่าเหล่านั้นก็พากันเข้าไปรุมล้อมใช้จมูกสูดดมเท้าและเลียแข้งเลียขาพระอาจารย์มั่น ส่งเสียงคร่างหงิงๆ
กระดิกหางไปมา แสดงความรู้ภาษาและรักใคร่ในตัวท่าน

<0:p></0:p

ต่อจากนั้นมันก็พากันเดินหางตกเลี่ยงจากไปอย่างเงียบๆ
พระอาจารย์มั่นยิ้มให้ท่านพระครูอุดมธรรมคุณหน่อยหนึ่งแล้วก็หายวับไป ท่านรู้สึกประหลาดใจในนิมิตนี้มาก
เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็ปรากฏว่าได้เวลารุ่งสางสว่างแจ้งแล้ว รู้สึกเวลาผ่านไปรวดเร็วมากน่าพิศวง
และสุนัขป่าฝูงนั้นก็ได้หายไปเช่นกัน

ต่อมาอีก 2 – 3 วัน พระครูธรรมคุณ ได้พบกับท่านพระอาจารย์มั่นกลางทางในป่า อย่างไม่นึกฝัน
ท่านพระอาจารย์มั่นยิ้มทักทายฉันเมตตาจิตแล้วว่า ผมไปอยู่บนดอยแม่กะดำกับพวกมูเซอรู้ว่าคุณมาตามหา
เห็นหนทางไปยากลำบากนักเกรงว่าคุณไปแล้วจะไม่พบ ผมจึงรีบมาหา พระครูอุดมธรรมคุณได้ฟังแล้วถึงกับ ตะลึง
ขนลุกซู่ซ่าไปหมดด้วยความอัศจรรย์ใจ ที่ท่านพระอาจารย์มั่นรู้ได้ว่าท่านตั้งตนบุกป่าฝ่าดงมาหา
แต่แล้วก็ต้องตะลึงหนักลงไปอีก เมื่อพระอาจารย์มั่นถามว่า เมื่อคืนนั้นคุณกลัวหมาป่าจะกัดกินเนื้อมากนักหรือ
ผมเองแหละส่งกระแสจิตมาไล่หมาป่าฝูงนั้นให้หนีไปเพราะเห็นว่าลำพังคุณคงจะแผ่เมตตาให้มันไม่รู้เรื่อง
เพราะกำลังจิตของคุณยังไม่แกร่กล้าพอจะคุมตัวได้

<O:p></O:p

ด้วยว่าหมาป่าฝูงนี้ดุร้ายป่าเถื่อนมาก
ผมเห็นวาสนาบารมีของคุณพอที่จะบำเพ็ญเพียรต่อไปได้อีกไกลจึงช่วยไล่หมาป่าฝูงนั้นให้หนีไป
พวกมันเป็นเจ้ากรรมนายเวรเก่าของคุณนะ แต่เมื่อผมมาห้ามพวกมันไว้ไม่ให้ทำอันตรายคุณ
กรรมเก่าที่ผูกพันกันมาก็เป็นอโหสิกรรมไป ต่างฝ่ายต่างก็พ้นจากการจองเวรกัน และจะไปดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย
พระครูอุดมธรรมคุณได้ฟังแล้วก็ก้มลงกราบเท้าพระอาจารย์มั่นครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความสำนึกในเมตตาธรรมอันมีอุปการคุณอันล้นพน แล้วกราบเรียนท่านพระอาจารย์มั่นว่า ไม่ได้คิดกลัวฝูงสุนัขป่านั้นเลย
ได้ตัดสินใจอุทิศชีวิตร่างกายให้เป็นเหยื่อของมันด้วยความยินดี ท่านพระอาจารย์มั่นได้ฟังแล้วก็หัวเราะตอบว่า
ดีแล้วคุณคิดถูกแล้ว แต่อาการที่คุณขนพองสยองเกล้านั้น แสดงว่าจิตคุณยังกลัวอยู่
หากแต่ตัดใจขมลงได้ด้วยอำนาจธรรมปัญญา ต่อไปนี้คุณคงไม่กลัวตายอีกแล้วนะ เมื่อไม่มีความกลัว
ไม่มีความอาลัยในชีวิตเลือดเนื้ออย่างจริงใจแล้ว จิตจะได้บริสุทธิ์ผุดผ่องเต็มที่ไม่มีจุดด่างพร้อย
ธรรมปัญญาก็จะผุดขึ้นเป็นแก้วสารพัดนึกในที่สุด

<O:p></O:p

ที่เล่ามานี้ แสดงให้เห็นว่าอำนาจมหัศจรรย์ทางจิตของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ (อภิญญาจิต) ได้แก่ ทิพยจักษุมีตาทิพย์ และ เจโตปริยญาณ รู้จิตใจผู้อื่น
ท่านรู้เห็นได้รวดเร็วแผ่คลุมไปทั่วกว้างขวางมากอย่างไม่มีขอบเขตอันเกิดจากผลของการบำเพ็ญภาวนาอย่างเคร่งครัดยิ่งยวดจนบรรลุธรรมวิเศษ อันเป็นธรรมที่พ้นโลก อยู่เหนือโลก และไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลาด้วยประการทั้งปวง
ท่านสามารถส่งกระแสจิต
และส่งภาพของท่านให้มาปรากฏในห้วงสมาธิของพระลูกศิษย์ที่อยู่ห่างไกลหลายกิโลเมตรได้อย่างแจ่มชัด
เหมือนส่งภาพเคลื่อนไหวของโทรทัศน์จากห้องส่งมายังจอที.วี.ตามบ้านยังไงยังงั้น
แล้วยังสามารถพูดจากับฝูงหมาป่าได้รู้เรื่องอีกด้วยเฉกเช่นท่านนักบุญฟรานซิสแห่งคริสต์ศาสนาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้.

<O:p

ตาทิพย์<O:p></O:p

ยังมีเรื่องเกี่ยวกับ อำนาจมหัศจรรย์ทางจิต ของท่านพระอาจารย์ มั่น ภูริทัตตเถระ อีกเรื่องหนึ่ง
ซึ่งเป็นเรื่องลี้ลับน่าพิจารณาและน่าสงสัยอยู่มากสำหรับเราท่านปุถุชนผู้ยังคิดข้องอยู่ในข่ายแห่งความสงสัยไม่เชื่ออะไรที่พิสดารเอางายๆ<O:p></O:p

ท่านพระอาจารย์ มหาบัว ญาณสัมปันโน เล่าว่าสมัยเมื่อพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ พักอยู่วัดบ้านหนองผือ ตำบลนาใน อำเภอพรรณนานิคม สกลนคร บ้านหนองผือนี้ตั้งอยู่ในหุบเขาทั้งสี่ด้าน มีป่ามีเขามากไปจรดแดนกาฬสินธุ์ เป็นจุดศูนย์กลางแห่งพระธุดงค์กรรมฐาน

รูปศาลาวัดป่าบ้านหนองผือ ต.นาใน อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

ในสมัยนั้นปลายชีวิตของท่านพระอาจารย์มั่น

มีอุบาสิกานุ่งขาวห่มขาวคุนหนึ่งมีความเคารพเลื่อมใสในพระอาจารย์มั่นมาก มาเล่าเรื่องของตัวเองถวายท่านว่า
<0:p></0:pขณะอุบาสิกานุ่งขาวหมขาวผู้นี้แกนั่งสมาธิภาวนาตลอดกลางคืนยามดึกสงัด
พอจิตรวมสงบลงสนิทไม่แสดงกิริยาใดๆ ปรากฏเฉพาะความสงบนิ่งในเวลานั้น
พลันก็เห็นกระแสจิตของตัวเองอันละเอียดยิ่งออกจากดวงจิตเป็นสายใยยาวเหยียดออกนอกกายนอกใจไปสู่ภายนอก
แกเกิดความสงสัยเป็นล้นพ้น จึงกำหนดจิตดูว่า กระแสจิตนี้มันไหลออกไปทำไม และจะไปเกี่ยวข้องกับอะไร

<0:p></0:p

พอแกตามกระแสจิตอันละเอียดเป็นสายใยนั้นไปก็พบว่ากระแสจิตของแกไปเข้าที่ร่างของหลานสาวคนหนึ่งเพื่อจับจองที่เกิดในท้องหลานสาวซึ่งอยู่หมู่บ้านเดียวกัน<0:p></0:p

แกรู้สึกตกใจมาก เพราะตัวเองยังไม่ตาย
ทำไมจิตถึงส่งกระแสออกไปจับจองที่เกิดไว้แล้วเช่นนั้นจึงรีบย้อนจิตกลับมาที่เดิมและถอนจิตออกจากสมาธิทันที
แกใจไม่ดีเลยนับแต่ขณะนั้นเป็นต้นมา

<0:p></0:p

ในระยะเดียวกันก็ปรากฏว่าหลานสาวคนนั้นเริ่มตั้งครรภ์มาได้หนึ่งเดือนแล้วเช่นกัน
พอตื่นเช้าวันหลังแกรีบมาวัด เล่าเรื่องนี้ถวายพระอาจารย์มั่นดังกล่าวแล้ว ขณะนั้นมีพระเณรหลายท่านนั่งฟังอยู่ด้วย
ต่างก็งงไปตามๆ กัน พระอาจารย์มั่นนั่งหลับตาอยู่ประมาณ 2 นาที แล้วลืมตาขึ้น
อธิบายปรากฏการณ์แปลกประหลาดนั้นให้อุบาสิกานุ่งขาวหุ่มขาวคนนั้นฟังว่า " เมื่อจิตรวมสงบลงคราวต่อไป
ให้โยมตรวจดูกระแสจิตให้ดี ถ้าเห็นแกระแสจิตนั้นสงออกไปภายนอกดังที่โยมว่านั้น
ให้กำหนดจิตตัดกระแสจิตนั้นให้ขาดด้วยปัญญาจริงๆ ตอไปกระแสจิตนั้นจะไม่ปรากฏ
แต่โยมต้องกำหนดดูกระแสจิตนั้นด้วยดี และกำหนดตัดให้ขาดด้วยปัญญาจริงๆ อย่าทำเพียงแต่ว่าทำเท่านั้น
เดี๋ยวเวลาตายโยมจะเกิดในท้องหลานสาวนะจะหาว่าอาตมาไม่บอก " นี่คือคำบอกของอาตมา จงทำให้ดี
ถ้าโยมกำหนดตัดกระแสจิตนั้นไม่ขาด เวลาโยมตายต้องไปเกิดในท้องหลานสาวแน่ๆ ไม่ต้องสงสัย<0:p></0:p

พออุบาสิกาผู้นั้น ได้รับคำแนะนำจากพระอาจารย์มั่นแล้วก็กลับบ้านไป
ราวสองวันแกก็กลับมาหาท่านอีกด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสมาก พอแกนั่งลงเท่านั้น
พระอาจารย์มั่นก็ถามเป็นเชิงเล่นบางจริงบางทันทีว่า "
เป็นยังไงโยมห้ามกระแสจิตตัวเองอยู่หรือเปล่าที่จะไปเกิดกับหลานสาวทั้งที่ตัวยังไม่ตายน่ะ "
แกเรียนตอบทันทีว่าโยมตัดขาดแล้วคืนแรก พอจิตรวมสงบลงสนิทแล้วกำหนดดูก็เดนชัดดังที่เคยเห็นมาแล้ว
มันส่งกระแสไปอยู่ที่ท้องหลานสาว โยมก็กำหนัดตัดกระแสจิตพิลึกนั้นด้วยปัญญาดังหลวงพอบอกจนมันขาดกระเด็นไปเลย
เมื่อคืนนี้โยมกำหนดดูอีกอย่างละเอียดเพื่อความแน่ใจไม่ปรากฏว่ามีอีกเลย มันหายเงียบไป
วันนี้อยู่ไม่ได้ต้องรีบมาเลาถวายให้หลวงพอฟัง

<0:p></0:p

พระอาจารย์มั่นพูดว่า นี่แลความละเอียดของจิตคนเรา จะรู้เห็นได้จากการภาวนาสมาธิเท่านั้น
วิธีอื่นไม่มีทางทราบได้ จิตของคนเรามันลึกลับยิ่งนัก เราจะไปรู้เห็นมันด้วยวิธีการคาดคิดนึกเดาเอาตามตำราไม่ได้
ต้องลงมือปฏิบัติจิตสมาธิจริงๆ ถึงจะรู้แจ้งเห็นจริง
โยมเกือบเสียตัวให้กิเลสชักไสไปเกิดในท้องหลานสาวแบบไม่รู้สึกตัวแล้วไหมล่ะ
แต่ยังดีที่ภาวนาสมาธิจนรู้เรื่องของจิตเสียก่อน แล้วรีบแก้ไขกันทันเหตุการณ์ ฝ่ายหลานสาวคนนั้น
พอถูกคุณยายอุบาสิกาตัดกระแสจิตขาดจากความสืบต่อก็ปรากฏว่าหลอนไดแท้งลูกในระยะเดียวกัน
น่าประหลาดมหัศจรรย์จริงๆ

<0:p</0:p

ปัญหาที่ว่า คนยังไม่ตาย ทำไมจึงเริ่มไปเกิดในท้องคนอื่นแล้วเช่นนี้
พระอาจารย์มั่นได้เฉลยปัญหานี้ให้พระเณรลูกศิษย์ทั้งหลายที่สงสัยเป็นล้นพ้นฟังว่า
จิตเป็นแต่เพียงเริ่มต้นจับจองที่เกิดไว้เท่านั้น แต่ยังมิได้ไปเกิดเป็นตัวเป็นตนโดย**สมบูรณ์**
ถ้าคุณยายอุบาสิกาคนนั้นไม่รู้ทันปล่อยให้จิตเกาะเกี่ยวกับการเกิดในท้องหลานสาวจนทารกในครรภ์ปรากฏเป็นตัวเป็นตนสมบูรณ์ขึ้นมาเมื่อไร คุณยายคนนั้นจะตายทันที ตอปัญหาที่ว่าการที่คุณยายคนนั้นตัดกระแสจิตตัวเอง จนหลานสาวแท้งลูกจะไม่เป็นการทำลายชีวิตมนุษย์ในครรภ์ละหรือ ???

<0:p</0:p

พระอาจารย์มั่นตอบว่า จะเป็นการทำลายก็แต่เฉพาะกระแสจิตตัวเองเท่านั้น
มิได้ตัดหัวคนที่เกิดเป็นตัวเป็นตนแล้วแต่อย่างใด เพราะจิตแท้ยังอยู่กับคุณยาย
ส่วนกระแสจิตที่แกส่งไปยึดไว้ที่หลานสาวนั้น พอแกรู้สึกตัวก็รีบแก้ไขคือตัดกระแสจิตของตนเสียมิให้ไปเกี่ยวข้องอีกต่อไป เรื่องก็ยุติกันไปเท่านั้น อีกอย่างก็คือทารกในครรภ์นั้นเพิ่งมีอายุได้ 1 เดือนเท่านั้นเป็นเพียงแต่ก้อนเลือดยังไม่เป็นตัวตนแต่อย่างใด

<0:p</0:p

สาเหตุที่คุณยายอุบาสิกาเผลอไผลปล่อยให้แกระแสจิตส่งออกไปเกาะเกี่ยวกับหลานสาวนี้ คุณยายได้เล่าว่า
แกรักหลานสาวคนนี้มากเสมอมา มีเมตตา ห่วงใย
ได้ติดต่อเกี่ยวข้องกับหลานสาวคนนี้อยู่เสมอแต่มิได้คิดว่าจะมีสิ่งลึกลับคอยแอบขโมยไปก่อเหตุเช่นนั้นขึ้นมา
ถึงกับจะต้องไปเกิดลูกของหลานสาวอีก
ถ้าไม่ได้พระอาจารย์มั่นช่วยแก้ไขไว้ทันท่วงทีก็คงไม่พ้นไปเกิดในท้องหลานสาวแน่นอน พระอาจารย์มั่นว่า
จิตนี้พิสดารเกินกว่าความรู้ความสามารถของคนธรรมดาจะตามรู้ตามรักษาโดยมิให้เป็นภัยแก่ตัวผู้เป็นเจ้าของดังที่คุณยายพูดไม่มีผิดถ้าแกไม่มีหลักใจทางสมาธิภาวนาอยู่บ้างแล้ว แกก็ไม่มีทางเดินของใจได้เลย ทั้งเวลาเป็นอยู่และเวลาตายไป

<0:p</0:p

ฉะนั้นการทำภาวนาสมาธิจึงเป็นวิธีปฏิบัติต่อใจได้ดีและถูกทาง ยิ่งเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อด้วยแ<0:p</0:pล้ว
สติปัญญายิ่งมีความสำคัญมากในการตามรู้และรักษาจิตตลอดการต้านทานทุกขเวทนาไม่ให้มาทับจิต
ในเวลาจวนตัวซึ่งเป็นเวลาเอาแพ้เอาชนะกันจริงๆ ถ้าพลาดท่าขณะนั้นก็เท่ากับพลาดไปอย่างน้อยภพหนึ่งชาติหนึ่ง
เช่นไปเกิดเป็นสัตว์ชนิดใดก็ต้องเสียเวลานานเท่าชีวิตของสัตว์ในภพภูมินั้นๆ
ขณะที่เสียเวลายังต้องเสวยกรรมในกำเนิดนั้นไปด้วย ถ้าจิตดีสติพอประคองตัวได้
อย่างน้อยก็มาเกิดเป็นมนุษย์มากกว่านั้นก็ไปเกิดในเทวสถานชมวิมานและเสวยทิพย์สมบัติอยู่นานปีถึงจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ลามาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่ลืมศีลธรรมที่ตนเคยบำเพ็ญรักษามาตั้งแต่บุพเพชาติ
ทำให้เพิ่มอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภารขึ้นโดยลำดับ จนจิตมีกำลังแกกล้าสามารถรักษาตัวได้

<0:p</0:p

การตายก็เป็นเพียงการเปลี่ยนร่างจากต่ำขึ้นไปสูง จากสั้นไปหายาว
จากหยาบไปหาละเอียดจากวัฏฏจักรไปเป็นวิวัฏฏจักร ดังพระพุทธเจ้าและสาวกท่านเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิ
เปลี่ยนเครื่องเสวยมาเป็นลำดับ
สุดท้ายก็หมดสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงให้เป็นอะไรต่อไปอีกเพราะจิตได้รับการอบรมไปทุกภพทุกชาติ จนฉลาดเหนือสิ่งใดๆ
กลายเป็นนิพพานสมบัติขึ้นมาอย่างสมพระทัยและสมใจ ซึ่งล้วนไปจากการฝึกฝนอบรมจิตให้ดีไปโดยลำดับทั้งสิ้น.
ด้วยเหตุนี้นักปราชญ์ทั้งหลาย จึงไม่ท้อถอยในการสร้างกุศล
อันเป็นสวัสดีมงคลแก่ตนทุกเพศทุกวัยจนสุดวิสัยที่จะทำได้ไม่เลือกกาล.

เจโตปริยญาณ<0:p</0:p

มีอีกเรื่องหนึ่ง เกี่ยวกับอำนาจทิพยจักษุและเจโตปริยญาณของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ ที่น่าพิจารณาว่าน่ามหัศจรรย์เพียงไร....

<0:p</0:p

สมัยเมื่อพระอาจารย์มั่นไปพักบำเพ็ญเพียรกรรมฐานอยู่ที่ถ้ำสาริกา เขาใหญ่ นครนายก ท่านเล่าว่าที่ชายเขาทางขึ้นไปถ้ำสาลิกาที่ท่านพักอยู่นั้น มีสำนักบำเพ็ญวิปัสสนาอยู่แห่งหนึ่ง มีขรัวตาองค์หนึ่งพักอยู่บำเพ็ญสมณธรรม

คืนวันหนึ่งพระอาจารย์มั่นคิดถึงขรัวตาองค์นี้ว่า ขรัวตากำลังทำอะไรอยู่หนอเวลานี้
แล้วพระอาจารย์มั่นก็กำหนดจิตส่งกระแสจิตลงมาดู
ขณะนั้นพอดีเป็นเวลาที่ขรัวตากำลังคิดวุ่นวายไปกับกิจการบ้านเมืองครอบครัวของตนให้ยุ่งไปหมด
เรื่องที่ขรัวตาคิดเกี่ยวกับอดีตของตัวเอง พอตกดึกพระอาจารย์มั่นก็ส่งกระแสจิตลงมาดูขรัวตาอีกก็พบว่า
ขรัวตากำลังคิดห่วงลูกคนนั้นหลานคนนี้อยู่ร่ำไป จวนสว่างท่านส่งกระแสจิตลงมาดูอีก
ขรัวตาก็ยังไม่หลับไม่นอนกระสับกระส่ายคิดห่วงหน้าพะวงหลังห่วงลูกห่วงหลานให้วุ่นวายไปหมด
ท่านถอนใจเวทนายิ่งนักที่ขรัวตาอุตส่าห์มาบวชแล้ว ยังตัดภาระความผูกพันกับครอบครัวไม่ขาด
คิดแต่จะสร้างบ้านสร้างเรือนสร้างภพสร้างชาติสร้างวัฏฏสงสารไม่มีสิ้นสุดวิถีแห่งการปรุงแต่งเอาเสียเลย

<0:p</0:p

ตอนเช้าพระอาจารย์มั่นลงจากถ้ำมาบิณฑบาต ขากลับจึงแวะไปเยี่ยมขรัวตาถึงที่พัก แล้วพูดเป็นเชิงปัญหาว่าเป็นอย่างไรหลวงพ่อ ปลูกบ้านใหม่ แต่งงานกับคู่ครองใหม่แต่เป็นแม่อีหนูคนเก่าเมื่อคืนนี้ตลอดคืนไม่ยอมนอน
เสร็จเรียบร้อยแล้วไปด้วยดีมิใช่หรือ <0:p</0:pคืนต่อไปคงจะสบายใจไม่ต้องวุ่นวายจัดแจงสั่งลูกคนนั้นให้ทำสิ่งนั้น
สั่งหลานคนนี้ให้ทำงานสิ่งนี้อีกละกระมัง เมื่อคืนนี้รู้สึกว่าหลวงพ่อมีงานมากวุ่นวายพอดูแทบมิได้พักผ่อนหลับนอนมิใช่หรือ
ขรัวตาได้ฟังแล้วถึงกับตะลึงด้วยความอัศจรรย์ใจ แล้วยิ้มอายๆ ถามว่า พระอาจารย์มั่นรู้ด้วยหรือครับ
<0:p</0:pพระอาจารย์มั่นยิ้มตอบว่า ผมเข้าใจว่า ความคิดปรุงของหลวงพ่อเป็นไปด้วยเจตนาและพอใจในความคิดนั้น ๆ จนลืมหลับลืมนอนไปทั้งคืน แม้แต่รุ่งเช้าตลอดมาจนถึงขณะนี้
ผมก็เข้าใจว่าหลวงพ่อจงใจคิดเรื่องนั้นอยู่อย่างเพลินใจจนไม่มีสติยับยั้งและยังพยายามทำตัวให้เป็นไปตามความคิดนั้น ๆ อยู่อย่างมั่นใจมิใช่หรือ

ขรัวตาได้ฟังถึงกับหน้าซีด<0:p</0:pเหมือนคนจะเป็นลม
ทั้งอายและ<0:p</0:pทั้งกล้าพูดออกมาด้วยเสียงอันสั่น<0:p</0:pเครือว่า ท่านพระอาจารย์เป็น
<0:p</0:pพระอัศจรรย์มาก ผมคิดอะไรอยู่<0:p</0:pในใจท่านรู้หมด <0:p</0:pพระอาจารย์มั่นเห็นขรัว<0:p</0:pตางก ๆ เงิน ๆ ทั้งกลัวทั้งอาย
<0:p</0:pท่านทำท่าจะเป็นลมเป็นแล้ง<0:p</0:pไม่สบายไปอย่างปัจจุบันทันด่วน<0:p</0:pก็ให้จิตเมตตาสงสาร
ขืนพูด<0:p</0:pอะไรอีกต่อไป เดี๋ยวขรัวตาจะเป็น<0:p</0:pอะไรไปก็แย่

จึงเลยหาอุบายพูด<0:p</0:pไปเรื่องอื่นพอให้เรื่องจางหายไป แล้วก็ลาขึ้นถ้ำสาลิกา <0:p</0:pสายวัต่อมา
โยมผู้ปฏิบัติ<0:p</0:pขรัวตาองค์นั้น
ได้ขึ้นไปนมัสการ<0:p</0:pพระอาจารย์มั่นในถ้ำแล้วกราบ<0:p</0:pเรียนให้ทราบว่า
ขรัวตาองค์นั้น<0:p</0:pหนีไปอยู่ที่อื่นเสียแล้วตั้งแต่เมื่อ<0:p</0:pเช้าวานนี้ ให้เหตุผลว่า
อยู่ที่นี่ต่อไปไม่<0:p</0:pไหวแล้ว เพราะอาจารย์มั่น<0:p</0:pมาหา แล้วเทศน์อาตมาเสียยก<0:p</0:pหนึ่งหนัก ๆ
อาตมาอายพระ<0:p</0:pอาจารย์มั่นแทบเป็นลมสลบไป<0:p</0:pต่อหน้าท่าน

<0:p</0:p

ถ้าพระอาจารย์มั่นขืนเทศน์ต่อไปอีกสักประโยคสองประโยค อาตมาต้องล้มตายต่อหน้าท่านแน่ ๆ อาตมาอยู่ไม่ได้แล้วอุบอายขายหน้าเหลือประมาณ ต้องไปให้ไกลจากที่นี่สุดหล้าฟ้าเขียว อาตมาคิดอย่างไร พระอาจารย์มั่นทานรู้เสียหมด<0:p</0:p

ธรรมดาปุถุชนก็ย่อมมีคิดดีบ้างชั่วบ้างเป็นธรรมดา จะห้ามไม่ให้คิดได้อย่างไร ทีนี้พอเราคิดอะไร พระอาจารย์มั่นรู้เสียหมดอย่างนี้อาตมาอยู่ไม่ได้แน่ หนีไปตายที่อื่นดีกว่า
อย่าอยู่ให้พระอาจารย์มั่นคอยเป็นห่วงกังวลหนักใจด้วยเลย

<0:p</0:p

พระอาจารย์มั่นทราบแล้วก็บังเกิดความสลดใจ ที่ทำคุณให้โทษ โปรดสัตว์ได้บาป
ที่พูดไปก็เป็นการเตือนขรัวตาด้วยเจตนาดีมีเมตตาสงสาร อยากให้หยุดคิด ห่วงกังวลครอบครัวลูกเมียและหลาน ๆ เสีย เพราะการสละเพศฆราวาสออกบวชพระนี้ ก็เป็นการตัดขาดจากครอบครัวลูกเมียและญาติพี่น้องโดยสิ้นเชิงแล้ว ตัดขาดจากทรัพย์สมบัติ ตัดขาดจากทางโลกโดยสิ้นเชิง เพื่อมุ่งบำเพ็ญเพียรสมณธรรม ทำให้แจ้งซึ่งมรรคผลนิพพาน ตามคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

<0:p</0:p

จากวั้นนั้นเป็นต้นมา พระอาจารย์มั่นก็ระวังมิได้สนใจคิดและส่งกระแสจิตไปถึงขรัวตาอีก และถือเป็นบทเรียนที่จะไม่ทักตักใจคนอื่นถึงความคิดนึกทั้งทางดีและชั่ว
โดยไม่พิจารณาให้รอบคอบเสียก่อนเดี๋ยวเจ้าตัวผู้ฟังจะเสียขวัญได้รับความกระทบกระเทือนใจโดยไม่จำเป็น อันการทักตักใจคนด้วย

เจโตปริยญาณนี้ดุจดาบสองคมพึงใช้ให้เป็น.ให้ถูกกาลเทศะ
และตัวบุคคลถึงจะชอบถึงจะควรเพราะใจคนเรายอมเหมือนเด็กอ่อนเพิ่งฝึกหัดเดินเปะปะไปตามเรื่อง ผู้ใหญ่เป็นเพียงคอยดูแลสอดส่อง เพื่อมิให้เด็กเป็นอันตรายเท่านั้นไม่จำเป็นต้องไปกระวนกระวายกับเด็กให้มากไป ใจของสามัญชนก็เช่นกันปล่อยให้คิดไปตามเรื่องถูกบ้างผิดบ้าง
ดีบ้างชั่วบ้างเป็นธรรมดาจะให้ถูกต้องดีงามอยู่ตลอดเวลาจะให้ถูกต้องดีงามอยู่ตลอดเวลาย่อมเป็นไปไม่ได้

คำสอนพระเณร<0:p</0:p

ท่านพระอาจารย์มั่นมักจะเทศนาธรรมสั่งสอนพระเณรสานุศิษย์อยู่เสมอว่า
ผู้ก้าวหน้าเข้ามาบวชพระพุทธศาสนา ก็คือผู้ก้าวเข้ามาหาความรู้ความฉลาด เพื่อคุณงามความดีทั้งหลาย มิใช่ว่าเข้ามาเพื่อสั่งสมความโง่เขลาเบาปัญญาตอเลห์เหลี่ยมของกิเลสตัวหลอกลวง
แต่เพื่อบวชเข้ามาเพื่อแสวงหาอุบายปัญญาพลิกแพลงให้ทันเรื่องของกิเลสตางหาก เพราะคนเราอยู่และไปโดย<0:p</0:p

ไม่มีเครื่องป้องกันตัวย่อมไม่ปลอดภัยอันตรายทั้งภายนอกและภายใน

เครื่องป้องกันตัวของนักบวชคือหลักธรรมวินัยมีสติปัญญาเป็นอาวุธสำคัญ
เป็นผู้มั่นคงต่อสิ่งทั้งหลายไม่สะทกสะท้าน จึงควรเป็นผู้มีสติปัญญาแฝงอยู่กับตัวทุกอริยาบท จะคิดจะพูด จะทำอะไร ๆ
ก็ตาม ไม่มีการยกเว้น สติปัญญาที่จะไม่เข้ามาสอดแทรกอยู่อยู่ในวงงานที่ที่ทำทั้งภายนอกและภายใน
จะเป็นที่แนนอนตอคติของคนทุก ๆ ระยะไป

พระเณรจะต้องเป็นผู้มีความเข้มแข็งต่อแดนพ้นทุกข์ด้วยความเพียรทุกประโยคที่เต็มไปด้วยสติปัญญาเป็นหัวหน้างาน
ไมงุมงาม เขอะขะตอตัวเองตลอดธุระหนาที่<0:p></0:p

ทั้งหลาย พบกับศาสนายอดเยี่ยมด้วยหลักธรรมที่สอนคนให้ฉลาดทุกแง่มุม
พระเณรไม่ควรเป็นคนอ่อนแอโง่เง่าเต่าตุ่นวุ่นวายอยู่กับอารมณ์เครื่องผูกพันด้วยความนอนใจและเกียจคร้านในกิจการที่
จะยกตนให้พ้นจากวัฏฏสงสาร พระจึงเป็นผู้ที่พรอมแล้วเพื่อขามโลกสงสารวัฏฏ
ไม่มีงานใดจะหนักหนวงถวงใจยิ่งกวางานยกจิตให้พ้นทุกข์จากห้วงแหงวัฏฏทุกข์

งานนี้เป็นงานที่ต้องทุ่มเททั้งกายและใจ แม้ชีวิตก็ยอมสละไม่อาลัยเสียดาย
จะเป็นจะตายก็มอบไว้กับความเพียร เพื่อรื้อถอนตนให้พ้นจากหลุมลึกคือกิเลสทั้งมวล
เพื่อจะได้ไม่ต้องมาเกิดแบกหามบาปหาบกองทุกข์นานาชนิดอีกตอไป

เจโตต่อพระอุบาลี

เรื่องทิพยจักขุและเจโตรปริยญาณของพระอาจารย์มั่น ที่ท่านแสดงอีกคราวหนึ่งคือ
ก่อนที่ท่านจะอำลาจากถ้ำสาลิกามานั้นตอนกลางคืนดึกสงัดราวตี 4 ท่านคิดถึงท่านเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์
(สิริจน_.โท) วักบรมนิวาส พระนครวา เวลานี้ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ กำลังทำอะไรอยู่หนอ
จึงกำหนดจิดจากถ้ำสาริกา เขาใหญมาดูท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ ที่กรุงเทพฯพลันก็ทราบวา เวลานั้น<0:p></0:p

<?xml:namespace prefix = v ns = "urn:schemas-microsoft-com:vml" /><v:line id=_x0000_s1026 style="Z-INDEX: 1; POSITION: absolute" to="108pt,0" from="-9pt,0"></v:line>ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ กำลังพิจารณาปัจจยาการคืออวิชชาอยู่
พระอาจารย์มั่นทราบใจท่านเจ้าคุณพระอุบาลีโดยตลอดแล้วก็จดจำวันเวลาไว้อย่างแม่นยำ ครั้นเวลาเดินทางลงมากรุงเทพฯ
เมื่อได้มือกาสเข้านมัสการท่านเจาคุณพระอุบาลีฯ ก็เรียนให้ท่านทราบถึงเรื่องที่ท่านเจ้าคุณพระอุบาลีฯ
พิจจารณาปัจจยาการคือ อวิชชาอยู่ในคืนกอน ท่านเจาคุณพระอุบาลีฯ พอได้ทราบเชนนั้นก็ตะลึงเลยต่องสารภาพว่า
เป็นความจริงทุกประการ แล้วต่างฝ่ายก็พากันหัวเราะพักใหญ ท่านเจาคุณพระอุบาลีฯ ได้กลาวชมเชยวาท่านมั่นนี้เกงจริง ๆ
เราเองขนาดเป็นอาจารย์แต่ไม่เป็นทา นาอายท่านมั่นเหลือเกิน ท่านมั่นเกงจริงให้ได้อยางนี้ซิลูกศิษย์พระตถาคต
ถึงจะเรียกวาเดินตามครู